

тичних та оздоровчих заходів (лікувальними закладами) удома (наприклад, патронаж дитячих консультацій);

релаксація – 1) розслаблення скелетних м'язів; 2) зняття психічного напруження;

ремісія – тимчасове полегшення або повне зникнення проявів хвороби;

рентгенограма – зображення, отримане за умови застосування променів Рентгена й зафіксоване на світлочутливому матеріалі;

рецепт – письмова вказівка лікаря провізору про виготовлення, видавання та живання ліків;

рецидив – 1) повернення хвороби під час або відразу після одужання; 2) повторення будь-якого явища після удаваного його зникнення.

Завдання 12. З'ясуйте значення медичних неологізмів, користуючись словником "Нові слова та значення". – К. : Довіра, 2009. – 271 с.:

кріогенний, кріохірургія, антиснівський, аромотерапія, аутогенний, астромедицина, біоенерготерапія, валеологія, вертебрологія, геном, гірудотерапія, неонатологія, орторелаксація, плацебо, ювенологія, елімінувати, вакуум-

регуляція.

Завдання 13. Перекладіть клінічні терміни, з'ясуйте їх значення, користуючись словником у посібнику Рудик О. В., Гуцол М. І. Клінічна термінологія. Словотвір : посіб. – Івано-Франківськ : Видавець Кушнір Г. М., 2010. – 348 с.

Symptoma, atis, n; sympathia, ae, f; prioritas, atis, f; phasa, ae, f; pigmentatio, onis, f; parasitologia, ae, f; ordinator, oris, m; nevrologia, ae, f; mimica, ae, f; orbus, i, m; jodum, i, n; vaccinum, i, n; morphologia, ae, f; mixtura, ae, f; endocrinologia, ae, f.

Висновки. Отже, зміст текстів офіційно-ділового стилю реалізується через систему мовних засобів, які регулюються стилевими нормами. Найчіткіше мовні особливості текстів ділових паперів простежуються у лексиці сучасної української літературної мови.

Перспективи подальшого дослідження. Проблематика цього питання є актуальною і перспективною як стосовно подальших досліджень, так і в плані підвищення мовної компетентності студентів вищих медичних навчальних закладів, піднесення престижності української мови, формування морально-етичних якостей та етнічних почуттів

– свідомого "відчуття своєї належності до етносу, його культури, що викликає гордість за свій народ, любов до Вітчизни, емоційно позитивне сприйняття явищ етнічної культури, інтересів свого народу" [2, 268].

ЛІТЕРАТУРА

1. *Іванцова О. П.* Аналіз використання принципів, методів і форм у модульно-рейтинговому навчанні / О. П. Іванцова // Українська освіта у світовому часопросторі : матеріали Другого Міжнародного конгресу (Київ, 25–27 жовтня 2007 р.). – К. : Українське агентство інформації та друку "Рада", 2007. – Кн. 1. – С. 114–115.

2. *Селіванова О. О.* Сучасна лінгвістика: напрями та проблеми : підруч. / О. О. Селіванова. – Полтава : Довкілля. – К., 2008. – 712 с.

3. *Юкало В. Я.* Культура мови : навч. посіб. для студентів вищих медичних закладів освіти / В. Я. Юкало. – Тернопіль : Укрмедкнига, 1999. – 77 с.

Стаття надійшла 2.06.2014 р.

УДК 373.211.24

Марина СКРИПНИК, Людмила МІНДА

МЕТОДИЧНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ВИХОВАТЕЛІВ ДОШКІЛЬНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ: СУТНІСТЬ ТА СТРУКТУРА

У статті актуалізується проблема розвитку методичної компетентності вихователів дошкільних навчальних закладів (ДНЗ) у контексті сучасних суспільних освітніх потреб. На основі аналізу науково-педагогічної літератури розкривається сутність поняття "методична компетентність вихователя ДНЗ" та її структурні складові; даний термін розглядається як інтегрована особистісна якість, що полягає в здатності педагога акумулювати методичні знання, уміння й досвід задля реалізації на практиці актуальних психолого-педагогічних завдань розвитку і виховання дошкільників. Структура методичної компетентності вихователя ДНЗ представлена чотирма компонентами: мотиваційним, когнітивним, діяльнісним та рефлексивним.

Ключові слова: компетентність, професійна компетентність, професійно-

методична компетентність, методична компетентність вихователя ДНЗ, структура методичної компетентності вихователя ДНЗ.

М. Скрипник, Л. Минда. Методическая компетентность воспитателей дошкольных учебных заведений: сущность и структура. В статье актуализируется проблема развития методической компетентности воспитателей дошкольных учебных заведений (ДУЗ) в соответствии современных образовательных потребностей общества. В результате анализа научно-педагогической литературы раскрывается сущность понятия "методическая компетентность воспитателя ДУЗ" и ее структурные составляющие; данное понятие рассматривается как интегрированное личностное качество, состоящее в способности педагога аккумулировать методические знания, умения и опыт в целях реализации на

практике актуальных психолого-педагогических задач развития и воспитания дошкольников. Структура методической компетентности воспитателя ДУЗ представлена четырьмя компонентами: мотивационным, когнитивным, деятельностным и рефлексивным.

Ключевые слова: компетентность, профессиональная компетентность, профессионально-методическая компетентность, методическая компетентность воспитателя ДУЗ, структура методической компетентности воспитателя ДУЗ.

M. Skripnik, L. Minda. The methodical competence of educator of preschool educational establishment: essence and structure. The article deals with the problem of development of methodical competence of educators of preschool educational establishments in the context of modern public educational needs. The author describes the essence of the

concept of "methodical competence of educator of preschool educational establishment" and its structural components on the basis of analysis of scientific and pedagogical literature. This term is considered as an integrated personal quality which is the teacher's ability to accumulate methodical knowledge, skills and experience for the practical implementation of actual psychological and pedagogical problems of preschoolers' development and education. The methodological competency structure of preschool educator is represented by four components: motivational, cognitive, activity-based and reflexive.

Keywords: competence, professional competence, professional and methodical competence, methodical competence of educator of preschool educational establishment, structure of methodical competence of educator of preschool educational establishment.

Мета: охарактеризувати сутність поняття "методична компетентність вихователів ДНЗ" на основі аналізу наукової джерельної бази; подати структурні компоненти методичної компетентності педагога.

Постановка проблеми в загальному вигляді. Сучасний педагог живе в епоху перманентних освітніх змін. Цей факт є не лише серйозним викликом для нього, а й потужним стимулом до безперервного професійного та особистісного вдосконалення. Масштабність інноваційних процесів потребує фахівця, який здатний мобільно реагувати на запити суспільства, самостійно формувати якісну педагогічну ідею чи рішення, творчо переосмислювати нове й продуктивно трансформувати його у практичну площину. Останнім часом прогресивні зміни торкнулися питання стратегії розвитку національної дошкільної освіти – первинної складової системи безперервної освіти в Україні. У Базовому компоненті дошкільної освіти, що є Державним стандартом, наголошується на самоцінності етапу дошкільного дитинства, його винятково значущій ролі в розвитку особистості та необхідності вихователів дошкільних навчальних закладів (ДНЗ) "...гнучко реагувати на сучасні соціокультурні запити, збагачувати знання дитини необхідною якісною інформацією, допомагати їй реалізувати свій природний потенціал, орієнтуватися на загальнолюдські й національні цінності" [3, 5].

Отже, вихователь ДНЗ має бути не лише обізнаний з психолого-педагогічними характеристиками сучасного дитинства, а й адекватно оцінювати ситуацію,

що виникає, і педагогічно доцільно діяти задля її розв'язання. Адже сучасне дитинство, як стверджує російський академік Д. Фельдштейн [20], постійно ставить перед нами нові завдання, стимулює розвиток світу дорослих через "свого роду диктат потреб, що розвиваються". Учений зазначає, що дитяче суспільство надзвичайно динамічне і застосування традиційних усталених закономірностей, підходів до виховання та розвитку дошкільників не є виправданим. Відтак нині особливо гостро постає проблема готовності виховувати сучасну дитину з інтенсивним еволюційним саморозвитком як результат морфологічних змін у сучасному соціальному феномені дитинства.

Зміни, що відбуваються нині, зумовлені високою динамікою суспільного життя на фоні стрімкої інформатизації та інтелектуалізації й полягають не лише у надзвичайній розумовій активності дитини (неординарному (не властивому віку) мисленні; добре розвиненій пам'яті; багатій уяві), а й значній емоційній чутливості, прагненні до самостійного вирішення завдань, пошуку вичерпних відповідей на поставлене запитання тощо. Поряд з цим надмірна інтелектуалізація витісняє таку важливу складову особистісного розвитку дитини як соціальна (налагодження комунікативних зв'язків, контактів з іншими, здатність діяти адекватно до ситуації, вибудовувати систему ціннісних орієнтацій тощо), спричинює слабкий фізичний розвиток, нестабільність нервової системи. Тому в очах багатьох дорослих сучасна дитина – досить прагматична, цілеспрямована (часто наполегливо вперта), добре обізнана в багатьох сферах соціального життя, демонстративна в поведінці, перебірлива у стосунках. Безперечно, такі її риси не можуть не позначитися на сфері потреб та інтересів дитини, що досить часто розходяться з уявленнями дорослих та не можуть ігноруватися останніми.

Таким чином, сьогодні особливо актуалізує потребу організувати навчально-виховний процес із дошкільниками в контексті інтеракції, взаємодії, синергії із сучасною дитиною. Позиція дорослого в такій інтерактивній взаємодії або партнерська (педагог і дитина – рівноправні учасники спільної діяльності), або дорослий стає фасилітатором (створює оптимальні умови для соціалізації сучасної дитини). Результатом синергії є спроможність дитини вирішувати проблеми, що постають перед нею у повсякденному житті.

З огляду на те, що успішний розвиток сучасного дошкільника значною мірою залежить і від особистісних якос-

тей та фаховості педагога, актуалізується питання безперервного підвищення рівня професійної компетентності вихователів ДНЗ. Особливо це стосується розвитку такої її складової, як методична. Можемо стверджувати, що засвоєні у ВНЗ основи методики організації життєдіяльності дошкільника (різних видів та форм роботи з дітьми) сьогодні не забезпечують ефективного вирішення якісно нових проблем дошкільної освіти та не розвивають життєву компетентність особистості. Окрім того, необхідність упровадження інноваційних технологій вимагає від вихователя осмислення способів їх утілення в конкретних умовах роботи, вироблення власного творчого підходу. Зважаючи на те, що у ДНЗ під час організованої та самостійної діяльності дітей реалізується широкий спектр завдань з різних напрямів розвитку та виховання дитини: фізичного (основи здоров'я та безпека життєдіяльності); соціально-морального (основи правової культури та духовне виховання); пізнавального (природа, довкілля, народознавство, основи економічної культури, логіко-математичний розвиток та комп'ютерна грамота); мовленнєвого (зв'язне мовлення, грамота, підготовка до навчання письма, мовленнєвий етикет, риторика, іноземна мова); художньо-естетичного (образотворча, музична, літературна, театралізована, хореографічна діяльність), то вихователь повинен залитися не лише методично обізнаним із чисельними інноваціями в кожній з освітніх ліній, а й компетентно їх реалізувати. Окрім здатності ефективно організувати навчально-виховний процес, він має бути методично компетентним і в питаннях створення розвивального середовища, забезпечення умов успішної соціалізації дітей у процесі провідницької роботи з батьками.

Ще одним поштовхом до актуалізації окресленої проблеми стали прийняті зміни до Закону про дошкільну освіту в частині обов'язкового її здобуття дітьми старшого дошкільного віку. У місцевості, де відсутні ДНЗ, або їх кількість не задовольняє попит громади, освітні послуги надаються через альтернативні форми (відкриття груп короткотривалого перебування дітей при ЗНЗ (на базі інших приміщень); створення дитячих клубів/центрів тощо). Зазвичай, до роботи в них залучаються педагоги без фахової освіти (переважно вчителі початкових класів), часто не маючи необхідних знань чи досвіду. Методичними засадами організації освітнього процесу з дошкільниками такі працівники оволодівають у системі післядипломної освіти

(курси підвищення кваліфікації, залучення до різноманітних форм науково-методичної роботи на рівні району/міста, самоосвітня діяльність).

Отже, важливість проблеми дослідження методичної компетентності вихователів ДНЗ пояснюється декількома причинами: по-перше, *економічними* (відповідь на вимоги освітнього ринку праці, адже інформаційне суспільство потребує вже не лише системного й систематичного пізнання, оновлення інформації особистістю, а й активного освоєння нових видів професійної діяльності педагогами впродовж професійної життєтворчості); по-друге, *соціокультурними* (конструювання соціокультурних взаємин між поколіннями на основі врахування особистісних та культурологічних факторів); по-третє, *науковими* (врахування еволюційного саморозвитку сучасної дитини, а також психолого-педагогічних вимог до професійної діяльності педагога); по-четверте, *освітніми* (створення відкритої системи неперервного професійного зростання особистості вихователя упродовж життя та побудова життєвих пріоритетів на цьому шляху).

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Феномен сучасного дитинства, його специфічні особливості та глибинні зміни висвітлюють теоретичні дослідження І. Беха, О. Кононко, О. Савченко, Д. Фельдштейна. Значний внесок у дослідження проблем професійної діяльності педагога, у тому числі й вихователя дошкільного закладу, зробили І. Бех, І. Зимняя, О. Ільченко, Н. Кузьміна, О. Кононко, К. Крутій, В. Кузьменко, О. Ломакіна, А. Маркова, Л. Петровська, М. Скрипник, С. Чернишова, Х. Шапаренко та інші. Шляхам формування окремих складових професійної компетентності педагога приділялась увага у працях А. Богуш, Н. Денисенко, Н. Гавриш, Е. Карпової, Н. Лисенко, Н. Ничкало, Т. Поніманської, Л. Хоружої. Однак здійснений аналіз психолого-педагогічної літератури свідчить про відсутність системного вивчення розвитку методичної компетентності вихователів ДНЗ.

Формулювання цілей статті. На основі аналізу наукових джерел розкрити сутність поняття "методична компетентність вихователів ДНЗ" та охарактеризувати її структурні складові.

Виклад основного матеріалу дослідження. Для визначення поняття "методична компетентність" (конкретне поняття) деталізуємо загальне поняття – "компетентність" та особливе – "професійна компетентність".

Сьогодні вчені по-різному трактують дану дефініцію: як поєднання знань і здібностей, що дозволяють ефективно

діяти в конкретній сфері (В. Краєвський, А. Хуторський); професійну готовність та здатність суб'єкта до виконання завдань і обов'язків щоденної діяльності (К. Абульханова); поглиблене знання та адекватне вирішення актуальних завдань (В. Ландшеєр). Найпоширеніші тлумачення поняття співзвучні з визначенням, зазначеним у Національній рамці кваліфікацій, де "компетентність" характеризується як здатність особи до виконання певного виду діяльності, що проявляється через знання, розуміння, уміння, цінності, інші особисті якості. Іншими словами, компетентність педагога прослідковується у його готовності мобілізувати наявні ґрунтовні знання та досвід для максимально успішного вирішення певних професійних завдань.

Проблемі формування та розвитку професійної компетентності педагогів присвячено чисельні наукові розвідки (Л. Артемова, А. Богуш, Г. Беленька, Н. Гавриш, Н. Лисенко, Н. Ничкало, Т. Поніманська, В. Сластьонін, Л. Хоружа, Є. Шیانов тощо). Г. Беленькою професійна компетентність вихователя ДНЗ трактується як "здатність виконувати професійні завдання діяльності на основі фахових знань й умінь, що інтегруються з розвитком особистісних професійно значущих якостей, серед яких провідними є любов до дітей, що поєднується з вимогливістю, емпатія та комунікативність" [4, 17]. Учена стверджує, що саме в умовах університетської освіти відбувається формування базової професійної компетентності вихователя ДНЗ. До головних критеріїв останньої дослідниця відносить: мотиваційний (інтерес та позитивне ставлення до професійної діяльності), когнітивний (професійні знання), діяльнісний (професійні вміння), особистісно-професійний (професійно значущі якості). Привертає увагу висновок ученої про те, що, хоча реалізація освітньої програми підготовки вихователів здійснюється на засадах компетентнісного підходу та забезпечує набуття ними низки визначених професійних компетенцій за період навчання у ВНЗ, однак існуючі вже сьогодні виклики (упровадження інклюзивної освіти; навчання комп'ютерної грамоти, іноземної мови; поява альтернативних форм здобуття дошкільної освіти дітьми) вимагають від сучасного педагога нових знань та тактик поведінки.

В ієрархії означених вище дефініцій "методична компетентність" є похідною професійної компетентності педагога та розглядається багатьма науковцями як важлива її структурна складова (Н. Кузьміна, О. Лебедева, А. Маркова, А. Новіков, А. Хуторський). Однак, перш, ніж

розібратися у різноплановості наукових тлумачень даного терміна, з'ясуємо сутність базового поняття "методика". У довідниках [16; 17; 21] знаходимо такі його визначення: 1) конкретні прийоми, способи, техніки педагогічної діяльності; готовий "рецепт", алгоритм, процедура для проведення яких-небудь спрямованих дій; 2) сукупність методів навчання чому-небудь, практичного виконання чого-небудь...; 3) фіксована сукупність прийомів практичної діяльності, що призводить до наперед визначеного результату.

Аналіз педагогічної літератури [1; 2; 7; 24] засвідчує, що в понятті методики дослідники звертають увагу на конкретні принципи, форми та засоби використання методів, що сприяють більшому усвідомленню педагогічної проблеми та ефективному її вирішенню. Таким чином, у змісті трактувань означеного терміна наголошується на прийомах, методах, техніках, способах, що їх застосовує фахівець на практиці задля досягнення певного результату.

У світлі сучасної особистісно орієнтованої освітньої парадигми зміст поняття "методична компетентність" подається по-різному. Так, О. Корнеева пропонує термін "професійно-методична компетентність", що розглядається нею як "сукупна характеристика професійної та методичної зрілості діяльності вихователя, що виконується в межах його посадових обов'язків і відповідає визначеним нормам" [10, 4]. Ученою зазначено, що професійно-методична компетентність вихователя успішно розвивається в процесі трудової діяльності за умови ефективної організації методичної роботи на рівні ДНЗ.

У дослідженнях Н. Кузьміної відстежуємо п'ять компонентів професійної компетентності педагога. Окрім спеціальної, психолого-педагогічної, диференційно-психологічної та аутопсихологічної компетентностей, учена виокремлює методичну компетентність, володіння якою забезпечує ефективні способи організації освітнього процесу задля формування знань, умінь та навичок того, хто навчається.

А. Мормуль на основі результатів здійсненого контент-аналізу трактує методичну компетентність як "систему наукових, психологічних, педагогічних і предметних знань та професійно-методичних умінь, які базуються на знаннях дидактичних методів, принципів і прийомів та сприяють формуванню всіх компонентів професійної компетентності" [13, 177].

Досліджуючи проблему формування методичної компетентності майбутніх

учителів гуманітарного профілю в процесі педагогічної практики, А. Волощук визначає її "...як здатність ефективно будувати навчально-виховний процес на гуманістичних засадах, що ґрунтується на системі спеціально-наукових, психолого-педагогічних, методичних знань, професійно-методичних умінь і навичок, індивідуально-психологічних характеристик і досвіді їх використання в процесі професійної діяльності" [6].

На думку Т. Гущиної, методична компетентність є результативним професійним досвідом та демонструє оптимальне поєднання методів педагогічної діяльності на основі наявних системних знань, умінь, навичок фахівця в галузі методики [8].

Отже, можемо констатувати, що більшість учених вбачають у даному понятті симбіоз наукових, практичних знань педагога, його особистого досвіду та здатності особливим чином конструювати навчальний процес для вирішення конкретної дидактичної ситуації. Звідси доходимо висновку, що методич-

важливих якостях на шляху розвитку методичної компетентності (Г. Абросімова, О. Анісімов, О. Гончарук, О. Зубков, Ю. Кулюткін, Н. Сєдова).

Оскільки методична компетентність педагога є складовою професійної компетентності, то її структура може розкриватися через типову структуру компетентності, куди входять мотиваційний, когнітивний, діяльнісний та рефлексивний компоненти. Саме їх і виокремлює у своєму дослідженні Ю. Присяжнюк [18], зазначаючи, що дані компоненти знаходяться в системній взаємодії та взаємозв'язках (рис. 1).

Ґрунтуючись на запропонованих компонентах методичної компетентності, з'ясуємо їхню сутність для вихователів ДНЗ. Так, мотиваційний компонент методичної компетентності визначається наявністю професійного інтересу та позитивного ставлення до її розвитку задля досягнення пріоритетних цілей особистісного зростання дитини дошкільного віку. Когнітивний – компонент представлений сукупністю знань та умінь, що

процесу з дітьми дошкільного віку з урахуванням психологічних механізмів розвитку дошкільника на різних вікових етапах; наявність знань та умінь з методики організації і проведення різних типів навчально-пізнавальних занять з дітьми дошкільного віку (за напрямками згідно з чинними освітніми програмами); наявність знань та умінь щодо організації й методичного керівництва іншими (специфічними) видами дитячої діяльності (ігровою, трудовою, пошуково-дослідницькою, комунікативною, театралізованою, самостійно-художньою тощо); наявність умінь та навичок організації суб'єкт-суб'єктної взаємодії всіх учасників навчально-виховного процесу (проведення методичних заходів з батьками вихованців, педагогами дошкільного закладу та вчителями школи). Рефлексивний компонент дозволяє регулювати професійну діяльність на основі адекватної самооцінки, передбачати та планувати стратегію майбутньої поведінки, виходячи з конкретного психолого-педагогічного завдання чи ситуації;

Рис. 1. Структурні компоненти методичної компетентності педагога (за Ю. Присяжнюк)

на компетентність вихователя ДНЗ є інтегрованою особистісною якістю, що полягає в його здатності акумулювати методичні знання, уміння й досвід задля реалізації на практиці актуальних психолого-педагогічних завдань розвитку та виховання дошкільників.

Структуру методичної компетентності науковці розкривають по-різному: через методичні знання (гносеологічний компонент), методичні вміння, професійний досвід (праксеологічний компонент) та ціннісне ставлення до змісту й суб'єктів освітнього процесу (аксіологічний компонент). Наголошується також й на методичній культурі, методичному мисленні, методичній творчості, методичній рефлексії, мобільності педагога як

складають основу розвитку методичної компетентності (знання в галузі дошкільної педагогіки, психології, різноманітних методик (за фахом), змісту дошкільної освіти (програмне та програмно-методичне забезпечення) тощо. Діяльнісний – передбачає готовність вихователя практично вирішувати різного рівня психолого-педагогічні завдання, застосовуючи методичні знання й уміння. Сформованість когнітивного та діяльнісного компонентів методичної компетентності вихователя ДНЗ повною мірою розкривається в процесі багатоаспектної діяльності педагога та включає: володіння фахівцем широким колом знань щодо загальнодидактичних методів, прийомів, способів організації освітньо-виховного

сприяє виробленню методологічних орієнтирів на основі апробованих знань й умінь (досвіду) та розвитку специфічних методичних якостей (методичного мислення, методичної культури, методичної творчості). У практичній діяльності методологічні якості вихователя проявлятимуться в умінні оптимально організовувати навчально-виховний процес, визначаючи ефективні форми, прийоми, методи, засоби, що привели до набуття знань, умінь та навичок у дітей в процесі педагогічної взаємодії.

Висновки. Дослідження сутності та структури окресленого нами явища дозволяє зробити такі висновки. Методична компетентність вихователів ДНЗ є:

- інтегрованою особистісною якістю,

що полягає в здатності педагога акумулювати методичні знання, уміння й досвід задля реалізації на практиці актуальних психолого-педагогічних завдань розвитку й виховання дошкільників;

- системним фактором, що забезпечує високу результативність роботи педагога та включає наявність чотирьох компонентів: мотиваційного (професійний інтерес та позитивне ставлення до розвитку власної методичної компетентності); когнітивного (сукупність загальнодидактичних та спеціальних методичних знань й умінь, що складають основу розвитку методичної компетентності); діяльнісного (готовність вихователя практично вирішувати різного рівня психолого-педагогічні завдання, застосовуючи методичні знання й уміння); рефлексивного (регуляція професійної діяльності на основі адекватної самооцінки, проектування стратегії майбутньої поведінки).

Структурні компоненти методичної компетентності становлять основу її змісту та повною мірою розкриваються в практичній діяльності педагога.

Перспективи подальшого дослідження. Перспективним для розвитку методичної компетентності вихователів ДНЗ у системі післядипломної педагогічної освіти є реалізація щонайменше таких процесуальних дій:

- розроблення критеріїв, показників і рівнів методичної компетентності вихователів ДНЗ;
- діагностика методичної компетентності вихователів відповідно до інструментарію;
- формування елективних навчальних курсів та різноманітних науково-творчих завдань із методики організації життєдіяльності дошкільника (за різними видами та формами роботи з дітьми);
- науково-методичне навчання та консультування вихователів, надання систематичної науково-методичної допомоги;
- моніторинг якості дошкільної освіти та методичної компетентності вихователів.

ЛІТЕРАТУРА

1. *Алексюк А. М.* Методи навчання і методи учіння / А. М. Алексюк. – К. : Знання, 1980. – 48 с.
2. *Бабанський Ю. К.* Методи обучения в современной общеобразовательной школе / Ю. К. Бабанський. – М. : Просвещение, 1985. – 208 с.
3. Базовий компонент дошкільної освіти (нова редакція) // Дошкільне виховання. – 2012. – № 7. – С. 4–19.
4. *Беленька Г. В.* Теоретико-методичні засади формування професійної компетентності вихователів дошкільних навчальних закладів в умовах ступеневої підготовки : автореф. дис. ... доктора пед. наук : 13.00.08 / Беленька Ганна Володимирівна. – Київ, 2012. – 38 с. – Режим доступу : http://www.ipv.org.ua/data/30_08_2012/Belenkaya_812.doc
5. *Васильченко Л. В.* Професійна компетентність керівника школи / Л. В. Васильченко, І. В. Гришина. – Харків : Вид. група "Основа", 2006. – 208 с.
6. *Волощук А. М.* Формування методичної компетентності майбутніх учителів гуманітарного профілю у процесі педагогічної практики : дис. ... канд. пед. наук : 13.00.04 / Волощук Анна Миколаївна. – Житомир, 2012. – 300 с. – Режим доступу : <http://mydisser.com/ua/catalog/view/238/246/10190.htm>
7. *Гончаренко С.* Український педагогічний словник / [уклад. С. Гончаренко]. – К. : Либідь, 1997. – 374 с.
8. *Гущина Т. Н.* Формирование методической компетентности педагогических работников учреждений дополнительного образования детей в процессе повышения квалификации : дисс. ... канд. пед. наук : 13.00.08 / Гущина Татьяна Николаевна. – Ярославль, 2001. – 252 с.
9. *Зубков А. Л.* Развитие методической компетентности учителей в условиях модернизации общего образования : автореф. дисс. ... канд. пед. наук : 13.00.08 / Зубков Александр Леонидович. – Екатеринбург, 2007. – 25 с.
10. *Корнеева О. Л.* Организация методической работы с вихователями дошкільних навчальних закладів : автореф. дис. ... канд. пед. наук : спец. 13.00.08 / Корнеева Оксана Леонідівна. – Одеса, 2012. – 24 с.
11. *Кузьмина Н. В.* Профессионализм личности преподавателя и мастера производственного обучения / Н. В. Кузьмина. – М. : Высшая школа, 1990. – 119 с.
12. *Лебедева О. В.* Развитие методической компетентности учителя как средство повышения эффективности учебного процесса в общеобразовательной школе : автореф. дисс. ... кан. пед. наук : спец. 13.00.01 / Лебедева Ольга Васильевна. – Новгород, 2007. – 24 с.
13. *Мормуль А.* Методична компетентність майбутніх учителів гуманітарного профілю як педагогічна проблема / А. Мормуль // Вісник Житомирського державного університету. – Випуск 43. – С. 176–179.
14. Національна рамка кваліфікацій вищої освіти України.
15. Національний освітній глосарій: вища освіта / [авт.-уклад. : І. І. Бабин, Я. Я. Болюбаш, А. А. Гармаш й ін.; за ред. Д. В. Табачника і В. Г. Кременя]. – К. : ТОВ "Видавничий дім "Плеяди", 2011. – 100 с.
16. *Ожегов С. И.* Словарь русского языка: 70 000 слов / [под ред. Н. Ю. Шведовой]. – 23-е изд., испр. – М. : Русский язык, 1990. – 917 с.
17. Понятие "методика" в различных отраслях // Википедия. – Режим доступа : <http://uk.wikipedia.org/wiki/>
18. *Присяжнюк Ю. С.* Развитие методической компетентности преподавателей дисциплин гуманитарного цикла у системе послыдипломной освіти : автореф. дис. ... канд. пед. наук : спец. 13.00.04 / Присяжнюк Юлія Сергіївна. – К., 2010. – 14 с.
19. *Скрипник М. І.* Дослідження проблем професіоналізму науково-педагогічних працівників у андрагогії / М. І. Скрипник // Наукові записки Київського університету туризму, економіки і права. Серія: філософські науки / [гол. ред. В. С. Пазенок]. – К. : КУТЕП, 2013. – Вип. 15. – 305 с. – С. 165–177.
20. *Фельдштейн Д. И.* Глубинные изменения современного Детства и обусловленная ими актуализация психолого-педагогических проблем развития образования / Д. И. Фельдштейн. – Режим доступа : PsyJournals.ru/files/47607/vestnik...Fel'dshtein.pdf
21. Філософська енциклопедія. – Режим доступу : http://dic.academic.ru/dic.nsf/enc_philosophy/8661/
22. *Чернишова Є. Р.* Стратегічний менеджмент в контексті розвитку кадрового потенціалу вищих навчальних закладів через реалізацію ідей філософії людиноцентризму / Є. Р. Чернишова // Режим доступу: <http://umo.edu.ua/katalog/850-elektronne-naukove-fahove-vydannja-qt-e-orija-ta-metodyka-upravlinnja-osvitojuq-vypusk-12-2013>
23. *Чернишова Є. Р.* Формування кадрового потенціалу навчальних закладів післядипломної педагогічної освіти: науково-практичні основи [текст] : монографія / Є. Р. Чернишова ; Нац. акад. пед. наук України, Держ. вищ. навч. закл. "Ун-т менедж. Освіти". – К. : Педагогічна думка, 2012. – 471 с.
24. *Ягупов В. В.* Педагогіка : навч. посіб. / В. В. Ягупов. – К. : Либідь, 2002. – 560 с.

Стаття надійшла 10.05.2014 р.